

Προσεπάθησε διὰ θαυμασίου ὕδατος, ὁ περ χημικός τις τῆς Γάνδης εἶχεν ἐφεύρει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ οὗτινος διηγοῦντο τὰ ὑπερφυσικά ἀποτελέσματα. Κατὰ τὰς διαδόσεις, τὸ ὕδωρ τοῦτο ἔτῃκε τὰ μέταλλα, κατέκκιε τοὺς βράχους, καὶ ἐνίοτε συνέτεινε περὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου.

Ὁ Λουδοβίκος, προμηθευθεὶς ἐκ τούτου, ἔχυσεν ἀφθονον ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντος καὶ περιέμεινεν ὀλόκληρον ἐβδομάδα, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε.

Μετεχειρίσθη τὸ πῦρ, οὗτινος τὴν πανταχόθεν λείχουσιν τὸν πολῦτιμον λίθον φλόγα, ἐμεγέθυνεν τὸ φουσητήριον, ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχεν.

Ἀφ' ἐτέρου, ὁ κύρ Ἀβραὰμ προσεπάθει νὰ ἐφεύρῃ τὸ μέσον μεθ' ὅσης ὑπομονῆς καὶ ὁ νεανίας διότι ἀμφοτέροι ἐνήργουν, κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους: τοῦ ἔρωτος. Ἀλλ' ἐνῶ τοῦ μὲν τὸ πάθος τοῦτο ἦτο ταπεινὸν καὶ αἰσχροκερδές, τοῦ ἐτέρου, ἐξ ἐναντίας, ἦτο ὑπερήφανον καὶ ἀγνόν, ἐνεκα τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς εὐγενείας, τῆς νεότητος, τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ νεαρός Λουδοβίκος εἶχε δοκιμάσει πάντα τὰ γνωστὰ μέσα· τὰ πάντα εἶχεν ἐξαντλήσει καὶ ἐμελλε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὅτε ἀπλοῦς ἀναλογισμὸς τὸν ὠδήγησεν ἐπὶ νέας ὁδοῦ.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Νεῦτων, ἐξηπλωμένος ἐν τινὶ κήπῳ καὶ ἰδὼν τὴν πτώσιν μήλου, ἠρώτησεν ἐαυτὸν τὴν αἰτίαν τούτου, καὶ ὅτι, ἐξηγήσας τοῦτο διὰ τῆς ἔλξεως, ἐξέτεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην, καὶ πεισθεὶς περὶ τῆς ἔλξεως τῆς γῆς ἐπὶ τῆς σελήνης, συνέγραψε τὸ ὠραῖον αὐτοῦ περὶ τῆς παγκοσμίου ἔλξεως ἔργον.

Ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, δύο αἰῶνας πρὸ τοῦ διασήμεου Ἀγγλοῦ φιλοσόφου, εἶχεν ἐπίσης συλλογισθῇ ὡς ἐξῆς: «Κατεργάζονται τὸν σιδήρον διὰ τοῦ σιδήρου, διατὶ νὰ μὴ κάμω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν ἀδάμαντα; . . .»

Πάραυτά, ἀφείς τὴν ἐργασίαν του, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ λαβὼν δύο συντρίμματα ἀδάμαντος, ἤρχισε νὰ προστριβῇ αὐτά. Κόνις ὑπόλευκος ἐκάλυψε τὰ δύο τεμάχια, ἣν ἀφαιρέσας, διέκρινε μέρη τινα ἐγχαρὰχθέντα.

Ἀσθμαίνων καὶ καθιδρῶς, ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του καὶ μετ' ὀλίγον εἶδε μέρος τοῦ χονδροτάτου λίθου ἀκτινοβολοῦν μετὰ τῶν δακτύλων του. Ἐν ὀλίγῳ δὲ διαστήματι πᾶσαι αἱ πλευραὶ τοῦ ἀδάμαντος ἀναλάμψασαι ἐφώτισαν διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν τὴν κατοικίαν τοῦ ταπεινοῦ ἐργάτου.

Ε'

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, συνομιλῶν ταπεινοφώνως μετὰ τῆς Μαργαρίτας Μίλλερ, τῇ διηγεῖτο τὰς ἐρεῦνας, τὰς δοκιμὰς καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ, διατρεπομένης πάντοτε ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀνκαλύψιν αὐτοῦ.

Ἡ νεῦνις ἔκλαιεν, ἀκρωμένη τοῦ νεαροῦ ἐργάτου, ἐμέμετο δ' ἐαυτὴν ὡς μὴ μαντεύσασαν τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὠρότητος τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

— Μαργαρίτα! ὦ προσφιλὴς μοι Μαργαρίτα! θὰ εἴμεθα λοιπὸν εὐτυχεῖς! ἀνεφώνει ὁ νεαρός Λουδοβίκος, λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς κόρης τοῦ κύρ Μίλλερ.

Καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐναγκαλισθέντες, ὠρίσθησαν αἰώνιον ἔρωτα.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ὁ κύρ Ἀβραὰμ ἐξελθὼν τοῦ ἐργαστηρίου, εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ του· ἀλλ' ἐνῶ διήρχετο πρὸ τῆς κόρης του, ὁ Λουδοβίκος, ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ τῆς εὐτυχίας του, σταματήσας αὐτὸν τὸν ἠρώτησεν·

— Κύριε, εἰς τί σημεῖον εὐρίσκονταί αἱ ἐρευναί σας;

— Ἀ! φίλε μου, ἀπεκρίθη μετὰ βαθέως στεναγμοῦ ὁ κοσμηματοπώλης, ἀπλησίην ἐντελῶς ἐξ αὐτῶν.

— Δὲν πρέπει κανεὶς ποτὲ ν' ἀπελπίζηται, κύριε! σεῖς ὁ ἴδιος δὲ τὸ ἐλέγετε ἀδιακόπως, παρετήρησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν ἐλπίζω πλέον τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ κοσμηματοπώλης· ἀπόψε διετήρουν ἀκόμη μικρὰν ἐλπίδα, ἀλλὰ τώρα πλέον τίποτε! Ὡς τὸ διαβόλο καὶ ὁ δοῦξ καὶ ἡ πρότασίς του! δὲν κοιμῶμαι πλέον, διότι μία μόνη σκέψις κατέχει καὶ βασανίζει τὸν νοῦν μου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, φωτισθὲν ὀλίγον ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἐφάνετο σκυθρωπόν.

Ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν ἐξηκολούθησε:

— Κύριε, ἂς ὑποθέσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι κάποιος, εὐτυχέστερος ὑμῶν, δὲν λέγω νοσημονέστερος, ἐφεύρεν ὅ,τι ζητεῖτε ἀπὸ τοσούτου χρόνου . . .

— Ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε παράλογος, παιδί μου· ὅ,τι ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐφεύρω, κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ δυνηθῇ, εἶπε μετ' ἀλαζονείας ὁ κύρ Μίλλερ.

— Ἀναγνώριζω ἐκ τῶν προτέρων, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, τὰς γνώσεις σας, ἀλλ' ἡ τύχη εἶνε τοιαύτη, ὥστε συχνότατα χαρίζεῖ εἰς ἕνα ἀπλοῦν, ὅ,τι δὲν δίδει πολλὰς εἰς τοὺς σοφοὺς. Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι ἄλλος τις εὐτυχέστερος ἐπέτυχεν τὴν ἀνκαλύψιν ταύτην καὶ ὅτι σὰς προτείνει τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς ἐπὶ οἰαδήποτε τιμῇ, τί τῷ προσφέρετε;

— Τῷ προσφέρω, εἶπεν ὁλως τυχαίως ὁ κοσμηματοπώλης. . . ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ, χίλια σκουῖδα, λόγου χάριν.

— Καὶ ἂν θέλῃ περισσότερα;

— Τότε τῷ δίδω δισχίλια.

— Καὶ ἂν ταῦτα δὲν ἱκανοποιουν τὰς ἀξιώσεις του, ἐπέμεινεν ὁ Λουδοβίκος.

— Ὡς τῷ προσέφερον δεκακισχίλια, ἀπεκρίθη ὁ κύρ Μίλλερ.

— Καὶ ἂν ἠρνεῖτο ἀκόμη;

— Ὡς τῷ προσέτεινον εἰκοσακισχίλια, τριακοντακισχίλια, πεντηκοντακισχίλια, ἑκατοντακισχίλια.

— Καὶ ἂν ἠρνεῖτο τὰ ἑκατοντακισχίλια σκουῖδα;

— Δὲν θὰ ἤξευρον τότε τί νὰ τῷ δώσω, διότι αὐτὰ ἀποτελοῦσιν ὀλόκληρον τὴν

περιουσίαν μου, εἶπεν ὁ κύρ Ἀβραὰμ.

— Καὶ ἂν ἠπατάσθε, ἂν ὁ ἀγνωστος οὗτος ἐβλεπεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὑμῶν ἀντικείμενον ἀρκούντως πολῦτιμον, κατὰ τὴν κρίσιν του, διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν, ὡρᾶν καὶ τρέμουσαν ὄλην ἐκ συγκινήσεως.

Ὁ κύρ Ἀβραὰμ, ὅστις ἤρξατο παραδεχόμενος ὡς δυνατόν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐργάτου του, ἀπεκρίθη:

— Ὡς τῷ ἔλεγον: «Πάντα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου, ἔκλεξον καὶ πάρε».

— Λοιπὸν! κύρ Ἀβραὰμ Μίλλερ, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις σὰς κάμνει τὴν πρότασιν ταύτην· εὗρον τὸ μέσον τῆς κατεργασίας τοῦ ἀδάμαντος καὶ τὸ μόνον κόσμημα, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν μοι ἀρέσει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ σας καὶ τὸ ὁποῖον λαμβάνω εἶνε ἡ κόρη σας.

Ὁ κύρ Μίλλερ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ Λουδοβίκου· ἀλλ' ὅτε οὗτος, διὰ νὰ τὸν πείσῃ, τῷ ἐδειξε, τὸν ἕνα τῶν ἀδαμάντων, οὗς εἶχε κατεργασθῇ, τὸν ἐνηγκαλίσθη, καί, λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, τὴν ἔθηκεν ἐν τῇ τοῦ νεανίου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ κύρ Ἀβραὰμ ἀπέδωκεν εἰς τὸν δοῦκα τὸν ὠραῖον αὐτοῦ ἀδάμαντα, κατεργασθέντα ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Δὲ Βέρκεν. Ὁ Κάρολος ὁ Τρομερός ἐθαμβώθη ὑπὸ τῶν ἀπείρων ἱριωδῶν ἀκτίνων, τῶν ἀναπεμπομένων πανταχόθεν τοῦ πολυτίμου λίθου.

Ὁ κύρ Μίλλερ, διορισθεὶς ἰδιαιτέρος λιθοκολλητῆς τοῦ πρίγκηπος, ἐγένετο ὑπέρπλουτος.

Ὁ δὲ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, ἐζησεν εὐτυχῆς μετὰ τῆς Μαργαρίτας Μίλλερ, συνδέσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετ' ἀνακαλύψεως, ἣν ὁ ἡμέτερος αἰὼν τελειοποιήσας, μεγάλως ὠφελήθη.

Γ. ΣΦΟΙΝΗΣ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

Ἱστορικὸν ἐπιστόδιον.

Μαρία, ἡ κάπηλος τοῦ 76ου συντάγματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἦτο θυγάτηρ ἀνδρείου ἀξιομακτικοῦ, φονευθέντος κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας.

Ἀποῦ ἀπώλεσε τὸν πατέρα της, εἰκοσθεῖς τὴν ἡλικίαν ἡ Μαρία, δὲν τῇ ὑπελείπετο πλέον ἄλλο ὑποστήριγμα ἢ ἡ γεννησιότης, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀγνότης καὶ ἡ καλλονότης· οὐχ ἦττον ὁ ἀριθμὸς τῶν λατρευτῶν της δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἐνάρετος κόρη κατέγραψε τὰ ὀνόματα τῶν λατρευτῶν αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ καταλόγου διέγραψε τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐξεφράζοντο σαφῶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Οἱ ὑπολειφθέντες ἐν τῷ καταλόγῳ ἦσαν δέκα, ἅπαντες ὑπαξιωματικοί.

Πιεζομένη δὲ ἵνα ἐκλέξῃ ἕνα ἐκ τούτων, ὥρισε κρύφα ἐκάστῳ συνέντευξιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν πα-
ρευρίσκοντο ἐν τῷ ὀρισθέντι τόπῳ ἅπαντες.
Μεγίστη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅτε
εἶδον ἐκεῖ συνηγμένους τόσους, ἐνῶ ἕκα
στος ἀφικνεῖτο νομίζων ὅτι μόνος αὐτός
εἶχε κληθῆ. Καὶ τὴν ἐκπληξιν ἤρξατο νὰ
διαδέχεται ἡ ὀργὴ καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους
ἀπειλητικὴ στάσις, ἥς τὰ ἀποτελέσματα
ἤθελον, ἴσως, εἶσθαι λυπηρά, ἂν δὲν ἐνε-
φανίζετο αἰφνης ἡ νεαρὰ κόρη, φέρουσα
ἐπὶ τῶν ροδίνων αὐτῆς χειλέων ἀγγελικὸν
μεῖδιμα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτοῖς, χαι-
ρετίσασθ με ὕψος μειλίχιον, διότι ἐφά-
νητε πάντες συνεπεῖς εἰς τὴν ὑπόσχασίν
σας, ἐλθόντες εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν συνέντευ-
ξιν. Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν φι-
λαυτίαν καὶ τὴν φιλαρέσκειαν· πρέπει νὰ
συνεννοηθῶμεν ὡς ἀληθεῖς φίλοι διὰ νὰ
ἀποφασίσωμεν καλὸν τι... Ἄς ἐξηγηθῶ
σαφέστερον. Ὅλοι μοὶ ἔχετε ἐξομολογηθῆ
κἀτι τι... Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν μεγαλοφώνως
καὶ οἱ δέκα.

— Ὅλοι θέλετε νὰ με νυμφευθῆτε,
προσέθεσε μειδιδῶσα· εἶνε καὶ τοῦτο ἀλη-
θές;

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ἅπαντες μετ' ἀ-
ποφασιστικότητος καὶ σοβαρότητος.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία με
ὕψος εὐχαρί... Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἐν
τούτοις ἕνα μόνον δύναμαι νὰ λάβω ὡς
σύζυγον, ἐνῶ ὅλοι σας ἔχετε τὰ αὐτὰ δι-
καιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Λέ-
γουσα δὲ ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖτε ἀν-
ταξίως *Παρθένον*, ὅτι ἔχετε τὰ αὐτὰ δι-
καιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου,
ἐννοῶ ὅτι ἅπαντες ἔχετε θέσιν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μου.

— Εἰς σέ, ἐνδοξέ μου ἐπιλοχία, ἀρμό-
ζει παράσημον, διότι μετ' ἡγάπησες πρῶτος.

— Σὺ δέ, ἀνδρεῖέ μου, λοχία, μετὰ
εἰκοσιπέντε χρόνις σου καὶ μετὰ τὸν σταυ-
ρόν, τὸν ὁποῖον φέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους
σου, θὰ ἐτρέλλαινες καὶ δούκισσαν ἀκόμη.

— Πρὸς σέ δέ, πονηρούτσικε δεκανέχ
μου, ποῦ με ἔσωσες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν
Αὐστριακῶν, διέβωλε! κἀτι σπουδαῖον
σοῦ ὀφείλω.

— Σὲ ὅμως, καλέ μου, ἀρχιτυμπανι-
στά, εἴμφορεῖ κανεὶς νὰ μὴ σὲ προτιμήσῃ,
ποῦ ὅταν βλέπω τὸ λεβέντικο ἀνάστημά
σου ἐνθυμοῦμαι τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκ-
κλησίας τοῦ χωρίου μου;

Καὶ ἀροῦ, χαριεντιζομένη, ἀπηρέθιμσε
τὰ προτερήματα ἐκάστου μνηστῆρός της
ἰδιαίτερος, ἀνέκραξε:

— Τὸ βλέπετε, μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ
ἐκλέξω, διότι, οἶονδ' ἦτοτε καὶ ἂν προτι-
μήσω, θὰ λυπήσω τοὺς ἐπιλοιπούς. Ἀλλὰ,
σταθῆτε, θὰ κάμω κἀτι τι καλλίτερον, ἔ-
σπευσε νὰ προσθήσῃ...

— Ὁ πόλεμος ἐλπίζω μετ' ὀλίγον νὰ
ἀρχίσῃ, διότι, ὡς εἰξεύρετε, ὁ Ναπολεὼν
ὠρίσθη νὰ εἰσέλθῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὴν
Βιένναν. Θὰ γείνω δὲ σύζυγος ἐκείνου, ὅς-
τις κατὰ τὴν ἐκστρατείαν θὰ κάμῃ τὸ με-
γαλίστερον ἀνδραγάθημα. Ἡ καρδιά μου,
πεδίεθ' ἡμῶν, κάρυς μόνους θησαυρούς, τοὺς

ὁποίους δύναμαι νὰ διαθέτω, θὰ τῷ ἀνή-
κωσιν... Εἰς ὅσους λοιπὸν ἀρέσει ἡ ἰδέα
αὐτή, προσέθεσεν, ἄς μοὶ σφίγξωσι τὴν
χεῖρα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔτεινε τὴν ἀλ-
βάστρινον δεξιάν της μετ' ἀπαρμιλλοῦ
χάριτος.

Τοὺς πλήρεις ἱπποτισμοῦ καὶ μεγαλο-
φροσύνης τούτους λόγους διεδέχθησαν θο-
ρυβώδεις ἐπευφημίαι καὶ παρκατεταμένα
χειροκροτήματα. Ἄπαντες δὲ ἔσπευσαν
νὰ σφίγξωσι τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς εὐγε-
νοῦς ἐκείνης Γαλλίδος. Μετ' ὀλίγον πώ-
ματα φιαλῶν καλιγεύστου οἶνου ἐξετινά-
χθησαν εἰς τὸν ἄέρα, ἐπιοῦν δὲ εἰς ὑγίαν
τῆς δόξης καὶ τοῦ ἔρωτος οἱ ἀδιαχώριστοι
πλέον ἐκεῖνοι σύντροφοι.

— Καὶ ὅτ' ἡ Βιέννα!!! οὐρα α α α!
ἀνεκραύγασαν διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ ἡ-
ρωες τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς.

Μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἔ-
λαβον χώραν τὰ γεγονότα ταῦτα, ὁ αὐ-
τοκρατορικὸς στρατὸς εἰσῆλσεν εἰς τὴν
πρωτεύουσάν της Αὐστρίας ἐν πλήρει θρι-
άμβῳ. Τὸ 76ον σύνταγμα εἶχε πληρώσει
τὰς δάφνας, ἄς ἔδρεψεν ἐπὶ τοῦ πεδίου
τῆς τιμῆς, δι' ἀρκετοῦ αἵματος. Μεταξὺ
δὲ τῶν βαρέως πληγωθέντων συγκατελέ-
γετο καὶ νεαρὸς ἐπιλοχίας, ὅστις ἦτο ἐκ
τῶν δέκα μνηστῆρων τῆς Μαρίας, ἀπο-
λέσας τὴν ἐτέραν τῶν κνημῶν του, ἀπο-
κοπεῖσαν ὑπ' ἐκτραγέως ὀδοῦζιου. Πίπτων
ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡ
μᾶλλον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ὥραιας κα-
πύλου ἀνέκραξεν:

— Ἐκ τῶν ἐννέα μνηστῆρων, οἵτινες
σοὶ ὑπολείπονται, οἱ ὀκτὼ θὰ εἶναι δυστυ-
χεστεροὶ ἀπὸ ἐμέ, διότι θὰ ζήσωσιν.

Οἱ ὀλοκλήρον δράμα ἀγνοῦ καὶ εὐγε-
νοῦς ἔρωτος ἐγκλείοντες οὗτοι λόγοι δὲν
διέφυγον τῆς προσοχῆς τῆς νεαρᾶς κόρης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας τράπεζα, φέρουσα
ἑνδεκα παροψίδας, εἶχε παρατεθῆ ἐν τινι
οἶνοπωλείῳ τῶν προαστείων τῆς Βιέννης.
Ἡ Μαρία, συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχασίν της,
εἶχε καλέσει εἰς γεῦμα τοὺς μνηστῆράς
της, ἕκαστος τῶν ὁποίων κατέλαβε τὴν ὀ-
ρισθεῖσαν αὐτῷ θέσιν. Μόνον δὲ ἡ θέσις
τοῦ πληγωθέντος ἐπιλοχίου ἔμενε κενή.

Ἀμα τῇ ἐνάρξει τοῦ γεύματος, ἐγερ-
θεῖσα ἡ Μαρία ἐχαίρετις διὰ συγκινητι-
κῶν φράσεων τὴν κενὴν θέσιν τοῦ δυστυ-
χοῦς πληγωμένου, ὅστις εὕρισκετο ἐν τινι
νοσοκομείῳ τῆς Βιέννης. Κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν τὴν περικαλλῆ μορφήν της κα-
πύλου καθίστα ἔτι ὠραιότεραν ἡ ἐπισκιά-
ζουσα αὐτὴν μελαγχολία καὶ τὰ ἐπὶ τῶν
ὀψώχρων παρειῶν της ῥέοντα δάκρυα. Ἐ-
καστος δὲ τῶν συνδαιτηγμένων ἤρξατο δι-
ηγούμενος διάφορα ἐπεισόδια, συμβάντα
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας μὲν
πλὴν τὸσον ἐνδόξου ἐκείνης ἐκστρατείας.
Ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀπάντων ἀπεικονίζετο
ἡ γλυκεῖα ἐλπίς, διότι ἅπαντες ἐνόμιζον
ὅτι ἔφερον ἀρκετοὺς πλέον τίτλους τιμῆς,
ἵνα κατασταθῶσιν ἀξιοὶ τῆς χειρὸς τῆς
Μαρίας.

Καίτοι δὲ τὸ γεῦμα εὕρισκετο περὶ τὸ

τέλος ἦτο ψυχρότατον καὶ ἄνευ, οὕτως
εἶπεῖν, ζωῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Μαρία
εἶχεν ἀπολέσει πλέον, ἀγνοῶ τίνος ἔνεκεν,
τὴν συνήθη φαῖδρότητα καὶ τὴν νεανικὴν
αὐτῆς ζωηρότητα. Ἀναμφιβόλως δ' ἐνδό-
μυχος θλίψις κατέτρυχεν αὐτήν. Πληρώ-
σασα αἰφνης τὸ ποτήριόν της ἠγέρθη:

— Ἀδελφοὶ ὑπαξιωματικοί, ἀνέκραξε
δι' ὑποτρεμούσης φωνῆς, ὑψώσατε τὰ δα-
φνοστεφῆ μέτωπά σας· ἀτενίστατε καὶ ἀ-
κούσατε δι' ὑστάτην φορὰν τὴν κάπηλον
τοῦ 76ου συντάγματος, χωρὶς νὰ τὴν δια-
κόψητε. Θὰ σὰς ὁμιλήσω μετὰ ἀνοικτὴν
καρδίαν. Τί θὰ ἦτο διὰ σὰς μία πτωχὴ
καὶ ἄνευ ἀνατροφῆς κόρη, ἐὰν τὴν ἐνυμ-
ψέυσεθε; Ἐν ἐμπόδιόν τοῦ ἐνδόξου μέλ-
λοντός σας· ἴσως δ' αἰτία περιφρονήσεων
καὶ ἐλέγχων συνειδότος. ὦ! Θεέ μου!!
πόσα δάκρυα ἔχυσεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ
μου διὰ τοῦτο. Τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν
μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ζητήσετε,
θὰ τὴν δώσω εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἀνάγκη
στηρίγματος διὰ νὰ κερδίῃ τὸν ἄρτον
τοῦ ἴσως. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη τῆς Μαρίας
σας εἶνε θυσία προσφερομένη εἰς τὴν ἀδελ-
φότητα τῶν ὀπλων μας, διότι οὕτως ἀφιε-
ροῦται ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ δυστυ-
χεστερον τῶν μελῶν της, εἰς τὸν δυστυχῆ
ἀκρωτηριασμένον. Πῶμεν λοιπὸν εἰς ὑ-
γίαν του, διότι μετ' ὀλίγον θὰ μεταβῇ
εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐν ᾧ εὕρισκεται, καὶ
θὰ κλεισθῶ ἐκεῖ, ἥ ν' ἀποθάνῃ ὡς ἀδελφὴ
τοῦ ἐλέους, ἥ νὰ ἐξέλθῃ ὡς νόμιμος σύ-
ζυγος τοῦ ἀπομάχου.

Μόλις δὲ ἤγγισεν εἰς τὰ ὦχρά χεῖλη
της τὸ ποτήριον, κατέπεσε σχεδὸν λιπό-
θυμος, καταβληθεῖσα, διότι ἐν τοῖς συγ-
κινητικοῖς ἐκείνοις λόγοις ἐνείχετο ὁ αἰ-
ώνιος ἀποχωρισμός της ἀπὸ τὸν ἐγχο-
σίων.

Οὐδεμίαν φωνὴν ἀντέστη εἰς τὴν εὐγενῆ
καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως ἐκείνην ἀπό-
φασίν της· μόνον γοεροὶ λυγμοὶ ἠκούοντο.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τ' ἀνωτέρω συμβάντα
ἐνεχειρίσθη εἰς τὴν πρώτην κάπηλον τοῦ
76ου συντάγματος, εὕρισκομένην ἐν τῷ
νοσοκομείῳ τῆς Βιέννης, μία ἐπιστολὴ,
φέρουσα τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα. Ὁ με-
τέστιον ὄμμος ἀνὴρ — ὅστις ἤξευρε πάν-
τοτε νὰ ἀννακλύπτῃ καὶ νὰ ἀνταμείβῃ
τὴν ἀρετὴν — ἐπροίκιζε τὴν νεαρὰν κόρη
μετὰ ἐτήσιον εἰσόδημα χιλίων πεντακοσίων
φράγκων, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατόν της, θὰ
ἀπενείμετο καὶ εἰς τὰ τέκνα της.

Ἦτο ἀξία νὰ γείνη μήτηρ.

Ἐρ Πάτρις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΒΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ίσιδωρίδου Σκυλίσου

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.